

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Eugeniusz Wildowicz

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

w sprawie **adw. M. Ł., adw. K. Ł. C. i adw. Ż. G. F.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 9 października 2020 r.,
zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonych

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2020 r., sygn. akt I KK
90/19

na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., art. 426 § 1 k.p.k. i art.
518 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**zażalenie pełnomocnika pokrzywdzonych pozostawić bez
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 sierpnia 2010 r., sygn. akt I KK 90/19, Sąd Najwyższy oddalił jako oczywiście bezzasadną kasację pełnomocnika pokrzywdzonych B.B., E. N. , A. N. i K. P. od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 23 marca 2019 r., sygn. akt WSD (...), zmieniającego orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego (...) Izby Adwokackiej dnia 21 maja 2018 r., sygn. akt SD (...), rozstrzygające w przedmiocie odpowiedzialności dyscyplinarnej adw. M. Ł., adw. K. Ł. C. i adw. Ż. G. F. Nadto, Sąd Najwyższy rozstrzygnął o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi w częściach równych B. B. , E. N. , A. N. i K. P. oraz zasądził od każdego z

pokrzywdzonych na rzecz M. Ł. kwotę 720 zł i na rzecz K. Ł. C. kwotę 720 zł z tytułu zwrotu kosztów sporządzenia i wniesienia odpowiedzi na kasację.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł pełnomocnik pokrzywdzonych, zarzucając błąd w ustaleniach polegający na uznaniu, że obwinieni ponieśli koszty reprezentacji procesowej, podczas gdy prawidłowe ustalenia prowadzą do odmiennego wniosku. Nadto, skarżący zarzucił naruszenie prawa procesowego, tj. art. 636 k.p.k. i art. 637a k.p.k., poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i zasądzenie na rzecz każdego z obwinionych kosztów zastępstwa zwielokrotnionych z uwagi na liczbę oskarżycieli posiłkowych.

Podnosząc powyższe, pełnomocnik pokrzywdzonych wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego rozstrzygnięcia o kosztach procesu, ewentualnie o zasądzenie na rzecz obwinionych kosztów procesu solidarnie od wszystkich pokrzywdzonych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie pełnomocnika pokrzywdzonych, wobec jego niedopuszczalności z mocy ustawy, należało pozostawić bez rozpoznania.

Zgodnie z art. 426 § 1 k.p.k. od orzeczeń sądu odwoławczego oraz od orzeczeń wydanych przez Sąd Najwyższy nie przysługuje środek odwoławczy, chyba że ustawa stanowi inaczej.

W Kodeksie postępowania karnego próżno szukać przepisu stanowiącego podstawę prawną do zaskarżenia postanowienia Sądu Najwyższego w przedmiocie kosztów procesu, o których Sąd ten orzekł rozpoznając kasację. Nie sposób upatrywać tej podstawy w treści przepisów art. 626 § 3 k.p.k. czy art. 426 § 2 k.p.k.

Przepis art. 626 § 3 k.p.k. stanowi bowiem podstawę zaskarżenia rozstrzygnięć o kosztach wydanych wyłącznie przez sąd pierwszej instancji, na co wskazuje już sama literalna treść tego przepisu, stanowiącego, że „na orzeczenie w przedmiocie kosztów służy zażalenie, jeżeli nie wniesiono apelacji”. Jeżeli chodzi natomiast o przepis art. 426 § 2 k.p.k., to jakkolwiek wprowadza on odstępstwa od zasady wymienionej w § 1 tego przepisu, to jednak nie mają one zastosowania do postępowania kasacyjnego, a to za sprawą nowelizacji art. 538 § 2 k.p.k., dokonanej ustawą z dnia 27 września 2013 r. (Dz. U. z 2013 r. poz. 1247 ze zm.),

która wprowadzając do tego przepisu możliwość zaskarżenia rozstrzygnięć Sądu Najwyższego o zastosowaniu środka zapobiegawczego, wyłączyła tym samym zastosowanie art. 426 § 2 k.p.k., normującego tożsamą materię.

Również z jednolitego stanowiska Sądu Najwyższego wynika, że w postępowaniu kasacyjnym nie przysługuje zażalenie na postanowienie w przedmiocie kosztów procesu, o których po raz pierwszy orzekł Sąd Najwyższy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2017 r., sygn. akt VI KZ 4/17, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2016 r., sygn. akt III KK 216/16).

Tym samym, wobec dyspozycji art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., art. 426 § 1 k.p.k. i art. 518 k.p.k., Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.